

3) Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie ze względu na fakt, że Komisja nie ustaliła wiarygodnej podstawy dowodowej dla swych stwierdzeń lub w celu wykazania okoliczności faktycznych, na których opiera swe wnioski zgodnie z wymaganym standardem prawnym. W tym względzie skarżąca podnosi, że:

— żaden z błędów zawartych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, zgłoszonych wówczas Komisji nie został poprawiony w decyzji;

— Komisja nadużyła pojęcia jednolitego ciągłego naruszenia twierdząc, że zupełnie nieumyślne zachowanie może stanowić część bezprawnego przedsięwzięcia i użyła kwalifikacji kartel światowy jako pretekstu do przedstawienia całkowicie stronniczych i pozbawionych znaczenia materiałów dowodowych.

4) W zarzucie czwartym skarżąca zarzuca, że Komisja naruszyła prawo błędnie stwierdzając, że posiada kompetencje w przedmiocie zarzucanej antykonkurencyjnej koordynacji w odniesieniu do lotów z portów lotniczych państwa trzeciego do portów lotniczych na terenie EWG („loty z powrotem”). Zdaniem skarżącej takie działania nie są objęte zakresem terytorialnym art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

5) Zarzut piąty podniesiony w odniesieniu do kontroli sądowej grzywny w ramach nieograniczonego prawa orzekania Sądu dotyczy oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:

— wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. są niezgodne z wymaganiami art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, aby grzywna była oparta na ciężarze i czasie trwania naruszenia;

— Komisja rażąco przeceniła całkowity ciężar zarzucanego naruszenia. Poziom procentowy (16 % wartości sprzedaży) ani dodatkowa kwota nie są uzasadnione w niniejszej sprawie;

— Komisja błędnie oceniła względem skarżącej czas trwania naruszeń, niesłusznie odrzuciła okoliczności łagodzące i nie uwzględniła wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym ogólnej słuszności kar i sytuacji ekonomicznej skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 — Lan Airlines i Lan Cargo przeciwko Komisji

(Sprawa T-40/11)

(2011/C 80/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lan Airlines SA i Lan Cargo SA (Santiago, Chile) (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister i adwokat O. Geiss)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy ona skarżących;

— tytułem żądania ewentualnego, zmniejszenie nałożonej na skarżące grzywny oraz

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące na podstawie art. 263 TFUE wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39.258 — Fracht lotniczy), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżących.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1) Zarzut pierwszy, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja nie ustaliła w sposób wymagany prawem, że uczestniczyły one w jednolitym i ciągłym naruszeniu, dopuszczając się w konsekwencji naruszenia prawa i dokonując błędnej oceny okoliczności faktycznych przy stosowaniu art. 101 TFEU, ponieważ:

— nie dowiodła, że Lan Cargo posiadała wiedzę lub powinna była posiadać wiedzę o istnieniu wspólnego planu antykonkurencyjnego;

— nie dowiodła, że Lan Cargo miała zamiar swym postępowaniem przyczynić się do realizacji takiego wspólnego planu antykonkurencyjnego oraz

— nie dowiodła, że Lan Cargo posiadała wiedzę o istnieniu naruszeniu w związku z dopłatami za środki bezpieczeństwa lub prowizji od dopłat.

- 2) Zarzut drugi, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony, ponieważ:
- oparła się na dowodach, niepowołanych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów;
 - oparła się na interpretacji dowodów, która nie została jasno sformułowana w piśmie w sprawie przedstawienia dowodów;
 - podniosła w zaskarżonej decyzji zarzuty, do których skarżące nie miały możliwości się ustosunkować.
- 3) Trzeci zarzut, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, indywidualnej odpowiedzialności oraz proporcjonalności, ustalając wysokość podstawy grzywny nałożonej na skarżące, ponieważ:
- dokonana przez nią ocena czasu trwania naruszenia pozostawała bez związku z ustaleniem czy skarżące widziały o istnieniu wspólnego planu antykonkurencyjnego, jak również czy miały zamiar uczestniczenia we wspólnym planie antykonkurencyjnym, na który powołuje się Komisja;
 - błędnie obliczyła kwotę podstawy grzywny;
 - obliczenie podstawy grzywny przez Komisję nie odzwierciedlało ograniczonego udziału skarżących w naruszeniu, na które powołuje się Komisja oraz
 - obliczenie podstawy grzywny przez Komisję nie odzwierciedlało faktu, że naruszenie, na które powołuje się Komisja nie dotyczyło całkowitej ceny danej usługi.
- 4) Zarzut czwarty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania oraz nie uzasadniła zmniejszenia podstawowej kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, ponieważ:
- nie uwzględniła bardzo istotnej różnicy pomiędzy stopniem zaangażowania skarżących a zdecydowanie większym udziałem w naruszeniu innych linii lotniczych oraz
 - nie uzasadniła w obiektywny sposób identycznego traktowania różnych linii lotniczych mimo faktu, iż znajdowały się w zdecydowanie różnych sytuacjach.
- 5) Zarzut piąty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja nie uzasadniła powodów, dla których nie skierowała zaskarżonej decyzji do jedenastu adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, swych ustaleń co do udziału skarżących w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz obliczenia nałożonej grzywy, ponieważ:
- nie uzasadniła pominięcia w zaskarżonej decyzji jedenastu przewoźników, do których skierowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów;
 - nie przedstawiła uzasadnienia w zakresie elementów stanowiących naruszenie wymaganych przez Trybunał w celu ustalenia udziału podmiotu w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz
- nie przedstawiła uzasadnienia leżącego u podstaw obliczenia grzywny nałożonej na skarżące na mocy art. 5 zaskarżonej decyzji.
- 6) Zarzut szósty, w ramach którego skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo skarżących do rzetelnego procesu, naruszając tym samym art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ
- skarżącym odmówiono możliwości uczestniczenia w przesłuchaniach świadków lub zadania pytań świadkom strony przeciwnej;
 - skarżącym odmówiono możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie obliczenia nałożonej na nie grzywny;
 - grzywna została nałożona w następstwie procedury ustnej z wyłączonym udziałem publiczności, w której nie uczestniczyła instytucja, która wydała decyzję oraz
 - zaskarżona decyzja została wydana przez organ administracyjny i żaden organ sądowy nie ma pełnej właściwości w zakresie kontroli wszystkich jej elementów.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Universal przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/11)

(2011/C 80/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universal Corp. (Richmond, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: C.R.A. Swaak, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji zawartej w pismach z dnia 12 i 30 listopada 2010 r.; lub
- stwierdzenie, że skarżącej nie można uznać za zobowiązaną do zapłaty części lub całości grzywny nałożonej w tej sprawie do czasu wydania ostatecznego wyroku w sprawie T-12/06 Deltafina przeciwko Komisji lub w jakimkolwiek późniejszym postępowaniu; oraz